

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 1. De ipsa fide,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

scum fide requirit virtutes eas quarum antea meminimus, humilitatem inquam, sinceram religionem, timorem Dei, spem, charitatem & obedientiam. Neque refert quod idem cultus, prout de illo datur primum præceptum, tantum sit actus sinceræ religionis; quia hæc virtus, præfertim in Christiana religione, illæ aliæ annexæ sunt tanquam requisitæ ad talis actus usum.

6. Alter cultus est exterior, consistens in cæremoniis, actionibusve externis quibus declaramus ac profitemur prædictum cultum internum. Cuiusmodi actiones sunt duplices: quædam velut communes; utpote visitatæ sunt tantum ad declarandum cultum soli Deo debitum; sed etiam eum, qui hominibus debetur; ut genu flexio apertio capitis, & inclinatio coram aliquo, ac cætera; quibus non tantum Deo, sed etiam hominibus honor exterius impeditur. Quædam vero solius cultus Dei sunt propriæ, id est, quæ declarant solum cultum eum qui Deo debetur: ut oblatio sacrificii. Solum enim Deo sacrificium offerri docet D. August. in 10. De civit. Dei cap. 4. Item protestatio, qua quis voce exprimit se agnoscere vel fateri aliquem esse suum creatorem, redemptorem servatorem, summe bonum & huiusmodi, quæ soli Deo sunt propria.

7. Vnde intelligitur cultum quem Christiani Sanctis in aut in suis imaginibus deferunt, non aduersari huic præcepto: quia is non est proxime descriptus, soli Deo debitus, qui communi Ecclesiæ vsu dicitur *λατρεία*: sed longe inferior, qui eodem vsu dicitur aut *δωλεια*. Sanctisque ipsis exhibetur, non tanquam veris diis; sed tanquam servis veri Dei, qui cum illis aliquam sibi excellentiæ particulam dignatus est communicare: aut *ὀπερδωλεια*, id est, excellens quædam *δωλεια* quatenus alicui exhibetur tanquam particulari quadam affinitate coniuncto cum Deo: ut beatissimæ Virgini, tanquam Dei matri. Intelligitur etiam eidem præcepto non aduersari usum imaginum quem videmus in Ecclesia Catholica: quam quidem non prohibetur in eo absolute omnis talis vsus: Nam alioqui nullam omnino imaginem liceret pingere, cum expresse prohibeatur fieri omnis similitudo rei, quæ est in cælo desuper: & quæ in terra deorsum: & quæ in aquis sub terra.

8. Id quod falsum esse constat: sed prohibetur is imaginem abusus, quo apud Gentiles ex pro Deo adorabantur, iuxta illud quod ad Rom. 1. iidem Gentiles dicuntur transfuisse gloriam Dei, in imagines serpentum, volucrum, & quadrupedum: & illud Psal. 105. quo Israelitæ dicuntur mutasse gloriam suam in similitudinem vipili comedentis fœnum; facta allusione ad illud quod Exod. 32. confato aureo vitulo dixerunt, Hi sunt dii tui Israel, qui eduxerunt te de terra Ægypti. Istud enim iuri naturæ seu rectæ rationi aperte repugnat: non autem illud: cum potius recta ipsa ratio ex aduerso dicitur: sicut pium est Christi & Sanctorum imagines in mente formare, ut per has & in his, illos cognitos debito cultu ac veneratione prosequamur: ita etiam pium esse extra mentem easdem effingere, non ut ipsas tanquam Deos colamus: sed ut prototypa quæ representant in ipsis veneremur eaque tanquam nobis ante oculos proposita considerantes, inflammemur ad amandum ardentius, ac colendum Deum: arque ad illorum vitam & mores imitandos excitemur. De quibus plura dicere quia non videretur nostri instituti esse: sufficit volentem plenius de illis instrui ob hæreticorum importunitatem, remittere ad Bellarm. in 7. generali controuersia tomo 1.

TRACTATUS I.

De fide & ei contrarij.

IN tradenda ratione iudicandi de peccatis ex primo præcepto Decalogi, merito initium sumitur ab iis quæ ad illum ex parte fidei spectant: cum fides ut ad D. Aug. in serm. 38. De tempore dicitur, sit bonorum operum funda-

mentum & salutis initium: sive ut habet Concil. Trident. sess. 6. cap. 2. humane salutis initium & fundamentum, ac radix omnis iustificationis. Id quod patet per illud Apost. ad Rom. 5. Per quem & habemus accessum per fidem in gratiam istam in qua stamus & gloriamur in spe gloriæ filiorum Dei: & illud ad Hebr. 11. Impossibile est sine fide placere Deo. Credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, & inquirentibus se remunerator sit. Ratioque confirmat: quia prius est cognoscere Deum ut Superiorem, cui in omnibus obsequi debeas, quam ut ipsi debitum obsequium præstes: ad illamque cognitionem, fides intellectu reddit habilem, sicut ad hoc obsequium, reliquæ virtutes voluntatem reddunt properam. Dicemus autem primo de ipsa fide, tum de ipsius præcepto: tum, de iure de vitio ei oppositis.

C A P. I.

De ipsa fide.

S V M M A R I V M.

- 9 Fides multiplex.
- 10 Definitio fidei in fuso de qua sola est hic sermo.
- 11 Dubium in fide duplex: & ex quo censetur quis infidelis.
- 12 Quæ ad materiam seu obiectum fidei pertineant.
- 13 Actus fidei est necessarius ad salutem.

FIDES alia est humana, qua aliquid creditur propter autoritatem hominum illud affirmantium: de qua non est in præsentia sermo. Alia diuina qua creditur aliquid propter autoritatem Dei illud reuelantis: quæ dupliciter sumitur vno modo actiue, pro ea autoritate quæ in Deo est, ob quam à nobis merito ei creditur: altero modo passiuè, pro ea mentis nostræ affectione, qua Deo aliquid ad salutem nostram proponenti ac promittenti credimus. Atque ab actiua illa acceptione, Deum fidelem: & ab hac passiuà, homines fideles dici expressit D. August. in Psalm. 32. his verbis: Habemus Deum fidelem, distinguamus ab infideli homine: homo fidelis est promittenti Deo credens, Deus fidelis est exhibens quod promisit homini.

Hic autem de sola fide passiuè sumpta, diuinitus menti infusa agitur: quæ est illa cuius necessitatem ad salutem sacræ literæ inculcant, & potest familiariter sic definiri. Deum Dei quo firmiter assentimur iis omnibus, quæ à Deo reuelata sunt per Ecclesiam, quatenus ita reuelata sint. Cuius definitionis prima pars (Donum Dei) indicat fidem esse habitum supernaturalem, quem habere non possumus nostris viribus per solum liberum arbitrium, sed singulari Dei dono, ut ex D. August. refertur in cap. Gratia, de Consecr. dist. 4. & probari potest per illud quod ad Rom. 5. Deus dicitur vnicuique diuissime mensuram fidei. Secunda pars (quo firmiter assentimur) significat fidem, cum nitatur diuina autoritate cui falsum subesse non potest, nullam admittens dubitationem, ita ut ex D. August. in lib. 8. de Trinitate cap. 5. in rebus fidei nemo possit falsa fide dicere (forte) & pro communi axiomate receptum sit illud cap. 1. de Hæreticis. Dubius in fide infidelis est.

Aduerte tamen duplex esse dubium in fide: vnum voluntarium, quando quis sciens & volens dubitat de rebus fidei: alterum inuoluntarium, quale multi ex suggestione diaboli, vel aliqua ratione humana fallaci, patiuntur contra suam voluntatem, ita ut illud semper repellant. Ac de priore tantum (quod est ex suo genere graue peccatum mortale) intelliguntur supradicta: non item de posteriore; qui scrupulus dici debet potius, quam dubium; & meritoria est illius repulsio, quia cum tentatio superatur, Deus facit cum tentatione prouentum ex cap. 10. prioris ad Corinth.

Tertia pars (iis omnibus) indicat fidem veram seu non fictam (ut ab Apostolo vocatur in priori ad Timoth.